

ANNO DOMINI DCCCLXXII.

ADRIANUS II

PONTIFEX ROMANUS.

NOTITIA HISTORICA IN ADRIANUM II.

(Apud Labb. Conc. tom. VIII, pag. 882.)

(a) Adrianus natione Romanus, ex patre Talaro, postea episcopo regionis tertiæ, sedit annos quinque. Hic ex proximitatis genealogia beatæ recordationis Stephani IV et Sergii junioris pontificum descendens, dum miris polleret actibus, a venerandæ memoriæ Gregorio quarto sedis apostolicæ præsule subdiaconii sortitus est ministerium. Deinde vero in Lateranense patriarchium familiariter assumptus laudabiliter conversatus ad regendum titulum sancti Marci confessoris Christi atque pontificis presbyter

A ordinatus tam inculpabiliter degit, tam viriliter ministravit, ut non tantum sicut factus presbyter, sed sicut futurus pontifex, reverenter ab omnibus cole-retur. Siquidem in eo erat in Christo ejusque genitricis (apud cujus Præsepe jugibus incumbebat) tanta fiducia, ut beneficiens non deficeret, nec quidquam discriminis, cuncta quæ habere poterat discretissime largiens, incurrere formidaret.

Nam cum die quadam inter compresbyteros suos

(a) *Adrianus.* Cum ab obitu Nicolai papæ menstruo spatio sedes pontificia pastore destituta fuisset, decimo nono Kalendas Januarias Adrianus erga pauperes munificentissimus, dandisque elemosynis miraculose illustratus, in thronum apostolicum, quantumvis reluctaretur, evehctus fuit communi totius cleri ac populi consensu. Ludovicus imperator electionem Adriani legatis imperialibus absentibus factam, ea intentione, ne consuetudo exspectandi legatos imperatoris electioni apostolicæ præjudicium pareret, non tantum non improbat, sed legitime factam commendavit, et deinceps ita fieri et usurpári per litteras demandavit.

Lothario rege defuncto, Carolus Calvus regnum, quod Ludovico fratri illius jure hæreditario debebatur, per tyrannidem invasit. Quod cum pontifex intellexisset, eas quas infra cusas invenies epistolæ ad Carolum regem ejusque regni optimates et episcopos scriptas per legatos transmisit: verum pontificis reprehensionem a Carolo bene acceptam, reque infecta legatos dimissos fuisse, cum filium ejus, quem in vinculis detinebat, Carlomannum liberassent, testatur Aimoinus, libro quinto, capite vigesimo septimo.

Ludovicus imperator coronatur Romæ ab Adriano rex Francorum, et successor fratris germani in illo regno, cujus regem Carolum Calvum jam ante conoverat Hincmarus Rhemensis episcopus. Quæ res cum Basilio in Oriente innotuisset, ille ad eum legatum misit cum litteris quibus increpabat usurpantem nomen imperatoris, quod ille e litteris Adriani papæ per legatos Constantinopolim allatis abradi jussert, quantumvis legati sedis apostolicæ reclamarent. Quibus acceptis, Ludovicus ad eundem Basilium Autprandum legatum decrevit; cui ad eundem imperatorem gravem et satis acrem apologeticam dedit epistolam, quæ exstat apud Baronium anno 871, num. 51.

Tempore Adriani papæ Ecclesia Anglicana dignum exemplum regis maximi, pii, fideique constantis exhibet: De quo Matthæus Westmonasteriensis ista scribit: *Erat rex Æthelredus in tentorio missam audiens, ubi cum sæpe a suis invitaretur ad certamen, constanter affirmavit se non recessurum priusquam presbyter missam complevisset. Quæ fides Christiani regis multum sibi profuit die illa; victo scilicet adversario hoste potentissimo.* Hæc Matthæus.

Post hæc cum Adrianus papa sedisset annos quatuor, menses decem, et dies septemdecim, mortuus est anno Redemptoris nostri octingentesimo septuagesimo secundo, ipsis Kalendis Novembris: testatur illud Aimoinus hujus temporis scriptor libro v, cap. 29, in fine.

Is enim qui post Anastasium Vitam Adriani secundi et Stephani sexti descripsit, collector potius, auctore Baronio, quam scriptor Vitarum pontificum præteritorum est affirmandus. SEV. BIX.

Postquam volumen Photii contra Nicolaum papam confictum accepisset, illudque viris doctis et peritis examinandum tradidisset, convocato concilio Romano, de quo infra, Photium ter anathemate percussit, ejusque volumen igni adjudicavit. Ejusdem auctoritate ad petitionem orthodoxorum Orientalium indicta est octava synodus œcumenica, de qua, præter ea quæ in Vita Adriani supra recensentur, plura dicemus infra in notis ejusdem concilii.

B

Lotharius rex Galliæ Adrianum per epistolam rogat, ut quod a Nicolao obtinere non poterat, ipse benigne concedat: nimirum, ut pro sui expurgatione ad Urbem venire liceat. Sed cum aliquoties illud petenti papa denegasset, permisit tandem; non sine ingenti Orientalium Romæ degentium offensione, quasi ex professo acta sancti Nicolai papæ prædecessoris sui rescinderet omnia, eo ipso, quod quem ille Urbis accessu indignum prohibuerat, hic admiserit: quosque ille cum Gunthario Coloniensi relegaverat, aliivæ pœnis addixerat, hic ab exsilio revocaverit, et a pœnis absolverit. Qua ratione autem ab hac suspitione se liberaverit, refertur in Vita Adriani papæ supra.

C

Actardum Nannetensis Ecclesiæ episcopum litteris duarum synodorum Trecensis et Suessionensis commendatum a Northmannis sua ecclesia spoliatum, et a Britannis eadem pessumdata multa perperum, virum pietate et doctrina insignem, cum Romam venisset, digne excepit, eumque, ut haberet unde viveret providit, atque etiam pallio exornavit. Hæc ex epistolis Adriani pro Actardo ad diversos scriptis.

a sanctissimo papa Sergio consuetudinaliter denariis quadraginta perceptis domus suæ portas revertens ingredi vellet, ac præ multitudine peregrinorum, quæ ibi fiducialiter more solito velut ad horreum commune confluxerat, omnino nequiret: misericordia motus equestri suo [equestri dispensatori suo] retulit, nil sine tantis fratribus in tantillis denariis sibi esse commune. Cumque ille neque tertiæ parti pauperum singulos denarios posse sufficere intulisset, in virtute, inquit, Christi, qui de quinque panibus et duobus piscibus quinque millia hominum satiavit, non singulis singulos, sed ternos singulis denarios erogabo. Et hæc dicens, forinsecus portæ succedens, ac de manu equestri sui suscipiens, peregrinis cunctis egredientibus ternos sigillatim denarios erogavit. In qua rēduntatione cum miraretur equester non solum non defecisse denarios, quinimo superfuisse, liberalis presbyter, qui supererant demum recipiens, multitudinī familiæ suæ ternos nihilominus personatim nummos largitus est. At cum sex itidem superessent, Vides, inquit, quam largus et quam suavis sit omnipotentissimus Dominus, qui quadragenariam quantitatem nummorum et fratribus nostris per ternos distribuit, et mihi ternos, tibi que ternos æqua sorte servavit.

Erat præterea tantæ hospitalitatis et largitatis, ut non immerito beato Job in his valeat comparari; nam ab infantia crevit cum eo miseratio, et de utero matris cum ipso egressa est (*Job xxxi*). Non despiciat prætereuntem, eo quod non haberet indumentum, cuius latera nimirum ovium calefaciebat velle-ribus, nec buccellam quidem suam comedebat solus, cum hanc cum pupillis et egenis comederet. Quippe qui oculus esset cæcus, et pes probabatur existere claudo, et ut scriptis virtutum ejus multiplicitas referatur, pater erat pauperum et cordis viduæ consolator. Ostium ejus vialioribus patebat, nec erat clausa janua domus ipsius quidpiam postulantibus ab eo, ut ab omni clericali gradu, ab omni senatorio, et populari concordissimo costu, sicut post mortem papæ Leonis IV, ita post obitum Benedicti III pontificis subire summam pontificum, nisi ipse diversis argumentis et exquisitis excusationibus veracunde subterfugisset, cogere- tur. Sed cum apostolica memoriæ sanctissimus papa Nicolaus rebus excessisset humanis, et iste impræsentiarum tertie quintum et vigesimum annum transiret, omnes urbis Romanæ concives simul et hi quos extrinsecus tunc adesse contigerat, tam pauperes quam divites, tam clericalis ordo quam cunctum populi vulgus, omnis scilicet ætatis, professionis et sexus, contemptis omnibus ejus excusationibus Adrianum desiderant. Nullusque in totius Urbis amplissimo spatio reptus est, nisi vel se, vel suum quemque provehi voluisset, qui non Adrianum promoveri ad hoc culmen medullitus exoptaret. Proceres vero, licet soluto in duas partes corpore viderentur esse divisi, una tamen mente, parique circa hunc flagrabant ardore, quoniam causam divisionis eorum non nisi nimium in tantum virum faciebat charitatis affectus, dum sie alterutra pars sibi præferri gestiret, ut si hunc altera pars deligeret, pars altera penitus dubitaret, nec erat ibi [ulla] parti alteri retinendi [forte, reticendi] voluntas, nisi quia opinabatur cum sua in alium vota dirigere, præsertim cum multi monachorum, plerique religiosorum sacerdotum ac fide- lium laicorum cœlitus emissis visionibus, multo jam tempore Adrianum futurum pontificem, non solum non dubitarent, verum etiam apertis vocibus proclamarent. Inter quos quidam Adrianum in sede apostolica pallio humeris obducto reclinatam videbant; alii eum cum apostolicis iufulis nissas celebrantem. Nonnulli more apostolico in basilica Lateranensi aureos erogare. Plerique in equo, cuius sessione sanctissimus papa Nicolaus ad sanctum Petrum pergens usus fuerat, eum cum pontificali pallio

A impositum præcedentibus axiomaticis, et subsequen- tibus reliquis turbis in urbem redire, patriarchium- que subire conspexerant. Verum ubi evidentibus indi- cibus hunc eundem utraque diligit claruit, tanta in eum unitas et animorum et corporum fuit, ut unum in eis erga eundem Domini sacerdotem cor, et unus spiritus inesse omnibus videretur; ita ut lapis angularis, salva reverentia Jesu Christi Domini nostri, quodammodo possit vocari. Quoniam per ostensionem, imo professionem suam, solvens inimicitias cordium, fecit utraque unum. Collectis igitur omnibus tam episcopis cum universo clero, quam primoribus urbis cum obsecundantibus sibi populis, ab ecclesia sanctæ Dei Genitricis semperque Virginis Mariæ, quæ appellatur. Ad præsepe, rapitur, tra- hitur; et ad Lateranense patriarchium certatim, ac procerum et plebis multitudine deportatur. Quod audientes tunc missi principis moleste tulere, in- dignati scilicet non quod tantum virum nollent pontificem, quem nimirum anxie cupiebant, sed quod se, dum præsentem essent, Quirites non invi- taverint, nec optatæ a se futuri præsulis electioni interesse consenserint. Qui accepta ratione, quod non Augusti causa contemptus, sed futuri temporis hoc omissum fuerit omnino prospectu, ne videlicet legatos principum in electione Romanorum præsulum mos expectandi per hujusmodi fomitem inolesceret, omnem suæ mentis indignationem medullitus seda- vere, ac ad salutandum electum etiam ipsi humiliter accessere.

Cumque patriarchium Lateranense ascenderent, atque descenderent, tantis clamoribus universæ plebis, ut sibi diu desideratus vir ad consecrandum daretur clamitantis obsessi sunt, ut nullos eorum loquentis secum collegæ sui verba posset audire. Erat enim cernere singulos circa consecrandum pontificem tantam dilectionis efficaciam possidere, quantum nec vidisse, nec visurum unquam quis æstimasset. Denique omnes hunc certatim coram eisdem legatis rapere, et ad summum pontificem apicem provehendum trahere, ac anxie nitentur portare, nisi blanditiis senatorum, et consiliis ali- quantulum sedati fuissent. Quorum omnium unanimitalis desiderium audiens Ludovicus Christianis- simus imperator, cognoscens etiam quælibet in eo decretum suis subscriptionibus roboraverunt, valde gavisus est. Et ut tantus Domini famulus, cunctis- que gentibus videlicet tam Romanis, quam diversis advenis desideratus et desiderabilis Christianæ plebi præferretur medullitus exoptavit: et mox imperia- lem scribens epistolam, cunctos Romanos quod dig- num tanto elegissent officio præsulum collaudavit, per quam videlicet innovit, nulli quidpiam præmii fore ex consecratione ipsius quoquo modo pollicen- dum, cum ipse hanc non suorum suggestionem, sed Romanorum potius unanimitate commotus ardentis- sime cuperet provenire. Maxime cum reddi quæ ablata fuerant, non auferri ab Ecclesia Romana, vel deperire quidpiam se diceret amare. Itaque Sabbato, peractis rite orationibus, vigiliis, et elemosinis, Dominico secundum morem idem venerabilis sacer- dos ab universitate ad ecclesiam sancti Petri apo- stolorum principis deductus xix Kalendarum Jan- uariarum indiet. prima, anno præfati Augusti decimo nono, per episcopos reverendissimos, scilicet Petrum Gavensem, Leonem Silvæ candidæ, deinde tertio loco Donatum Ostiensem, quia episcopus Ab- banensis obierat, Formosus vero Portuensis a beatis- simo Nicolao ad prædicationem et instructionem Bulgarorum destinatus exsisterat, benedictionem summi pontificatus ad consolationem videlicet mul- torum sanctæ Dei Ecclesie filiorum, qui factiosorum tyrannide liberius solito sevientem inter unius deces- sionem et alterius substitutionem pontificis diversis agebantur exsiliis, variisque affliciebantur incommodis, suscipere meruit in nomine Domini.

Siquidem ad celebritatem missæ ipsius tam incre-

libilis exstitit multitudo, ut certatim de manu ejus omnibus communicare nitentibus Theutgaudus Trevirorum archiepiscopus, et Zacharias Anagninus episcopus, qui a domno Nicolao sacerdote nudati, etiam communionem caruerant, simulque Anastasius, qui dudum a Leone Benedictoque pontificibus presbyterio denudatus inter laicos communicare solitus erat, ecclesiasticam communionem sub congrua satisfactione receperint. Igitur mox ad patriarchium Lateranense reversus est, et consuetudinem ab eo, qua diversorum xeniorum hinc inde confluentium (retentis solum quæ usibus mensarum sufficerent reliquiis) pretia capiuntur, exclusit, dicens: Non esse pium quod gratis accipimus pretio venundare, et chariores habere rationalibus fratribus irrationalibus nummos, pro quibus Christi pretiosus est cruor effusus. Sed parvipendantur, inquit, obsecro hæc pudenda pretiorum commercia, et quod gratis accepimus, gratis, juxta præceptum Domini, largiamur, et oblationes Christi cum ejus hospitibus ac inopibus partiamur, propter quos has nobis tribui divinitus scimus. E vestigio etiam Dominicum et Grimoaldum episcopos, quos decessor suis sanctæ reordinationis papa Nicolaus in Bulgariam patriam ire præceperat, et a se in ipso articulo sui discessus absolverat, quique videntes tanti Patris obitum ire distulerant, eadem fungentes legatione direxit, et quasdam epistolarum, quas ille mittendas delegerat, ut se ejusdem voluntatis et studii fore ostenderet, suo nomine titulari præcipiens, in quantum tempestas fluctuosi temporis permittebat, piissimi Patris votum pius hæres implevit.

His ab urbe dimissis, continuo exsules, Gaudericum videlicet Velitrensem, et Stephanum Nepesinum episcopos, et Joannem cognomento Simonidem, quos procacissima falsitas, serenissimo Augusto incusans, domo patriæque proscripterat, ab Augusta mansuetudine multis epistolarum documentis requirere studuit, dicens, se bonum Ecclesiæ Dei pastorem videri non posse, nisi oves quas fideles sanctæ Ecclesiæ infidelis vir per suam subreptionem proscripterat recepisset. Qua religiosa suggestione latificatus Augustus, una cum Christianissima conjuge, non solum eos, propter quos summus pontifex miserat, honorifice ad urbem remisit: verum etiam quæcumque privata simulata tanquam reos imperatoris majestatis, et in ergastulis quilibet truserat, ut reverterentur præcepit.

Post hæc summus pontifex basilicam Nicolaitanam quam sanctissimus papa Nicolaus a fundamentis adeo luculenter cum tribus aqueductibus fabricatis extruxerat, ut omnes Lateranenses basilicas sui pulchritudine superaret, juxta votum decessoris sui picturis variis decoravit.

Cujus ipse conversationis exempla sic solertissime sequebatur, ut ab hostibus sancti Nicolai, qui in omnibus ejus acta penitus infringere nitentur, Nicolaitanus et scriberetur, et publice diceretur. Quorum scilicet hostium, quia nonnullos parturientes injustitiam, conceptum dolorem effusuros esse cognoscens, penes se, veluti zizania inter frumenta usque ad maturitatis tempus dispensatorie retinebat, rumore fallaciter exurgente creditum est quod omnia decessoris sui acta, quæ ille zelo divino sanxerat, hostes vero ejus ad proprios libitus infamabant, voluisset infringere. Unde accidit ut omnes occidentalium regionum episcopi solennes ac honorificas litteras emittentes religiosam ejus memoriam, utpote orthodoxæ et veræ philosophiæ pontificis excolendam, summo pontifici jugiter inculcarent. A cujus videlicet sanctissimi Adriani papæ collegio, cum per dies aliquot quidam Græcorum, et aliarum gentium servorum Dei per id tempus Romæ morantium, se clandestino suspendissent, sexta feriæ septuagesimæ idem sanctissimus antistes eos secundum consuetudinem refectionis gratia solito plures numero convocavit.

A Quorum omnium manibus per semet humiliter aquam fudit, cibos apposuit, pocula ministravit, et quod nullum pontificum ante se fecisse noverat, ut eos promptiores ad prandium redderet, cum illis discubuit, canticis spiritualibus ibi per totum spatium jugiter laudes concipiantibus.

Dum surrexisset ab epulis in faciem suam coram omnibus prociudit, dicens: Rogo vos, et suppliciter obsecro, patres, fratres, et filii, ut fundatis Domino pro sancta catholica Ecclesia sua preces; oretis pro Christianissimo filio nostro Ludovico imperatore Augusto, ut ei Deus omnipotens, ad nostram perpetuam pacem, Saracenorum faciat subditam nationem. Oretis etiam pro me fragili et imbecilli, ut det mihi Christus virtutem tantam Ecclesiæ suæ multitudinem in sanctitate et justitia regendi, qui commisit beato Petro apostolo cunctos regere quos redemit; quatenus qui curam sæcularium pulvere caligans, plerumque spiritualia minus luculenter intueor, vestra mihi jugis oratio, quæ tanto purior, quanto ab inquinamentis sæculi remotior est, divinitus suffragetur. Cumque illi pro se magis illum oportere preces fundere clamitarent, qui tanto acceptior apud Deum haberetur, quanto solus pro omnibus in labore ferentior, interna miseratione commotus cum lacrymis ait: Quia pro valde bonis orare, charissimi, gratiarum actiones Deo persolvere est, peto ut dominum patrem, decessoremque meum sanctissimum et orthodoxum papam Nicolaum habentes in vestris orationibus, communes grates Domino referatis qui eum Ecclesiam suam miseratus elegit, et ad excludendum mundi tumidissimos strepitus, sicut Josue, clypeo protectionis armavit, et gladio spiritualis potentæ roboravit. Quo audito cuncti famuli Domini, videlicet Hierosolymitani, Antiocheni, Alexandrini, ac Constantinopolitani, quorum aliqui legationibus mundi principum fungebantur, diuino stupore attoniti, in vocem clarissimam prorupere, dicentes: Deo gratias, Deo gratias, qui talem Ecclesiæ suæ præficiendum disposuit, qui nosset sui patris et decessoris reverentiam præ oculis ponens, gregem Dominicum in virga et baculo pascere: testamentumque patrum non convellere, sed implere. Deo gratias, Deo gratias, qui in sede sui apostoli non posuit apostaticum papam, qui domus suæ fundamenta posuit non super arenam, sed super firmissimam petram, qui te succedere fecit sanctissimo papæ Nicolao, nec ab ejus decretis abscedere. Eia, cesset invidia, mendax fama recedat. Domino nostro Adriano a Deo decreto summo pontifici, et universali papæ vita: dictum est ter. Cumque manu silentium inuissit, summus presul intonuit, dicens: Reverentissimo, sanctissimo et orthodoxo domno Nicolao a Deo decreto summo pontifici et universali papæ sempiterna memoria: dictum est ter. Novo Eliæ vita perennis et inmarcescibilis gloria: dictum est ter. Novo Phinees æterni sacerdotii infulus merenti salus æterna: dictum est ter. Sequacibus ejus pax et gratia: dictum est ter.

Igitur Lampertus Vintonis filius, dux Spoletanus, tempore consecrationis hujus venerandis pontificis Romanam urbem præter consuetudinem sicut tyrannus intravit, non rebellantem sicut victor satellitibus suis ad prædandum distribuit, majorum domos multis muneribus vendidit, nullis monasteriis, ecclesiis nullis pepercit, quinimo nobilissimi generis puellas tam intra Urbem, quam extra, suis satellitibus indifferenter diripiendas concessit. Propter quæ apud Augustos piissimus Romanorum quæritonius prægravatus, ducatum perdidit, iram principum, et invidiam pene cunctorum Gallorum, tanquam revera sedis apostolicæ hostis adjudicatus, incurrit. Mox Romanus pontifex tanta tyrannide liberatus Histaldum, Walterium, Gilpianum, Odonem et Theupertum, cum cunctis aliis raptoribus et prædatoribus, quousque raptâ redderent, sibi que legaliter satisfac-

cerent, omni ecclesiastica communione privavit. Sed Theupertus quæ rapuerat haud difficulter redire studuit. Hialthius vero vir Deo devotus, belloque fortissimus, ad præsum se percutientem tota humilitate conversus est, ejusque gratiam secundum omne Romanorum libitum, satisfactorius accipiens, spem quoque resumptionis communionis accepit. Quam nimirum recipere prævaluisset, nisi conjurationi Lampertorum postea conscius cum viris excommunicatis ac rebellibus fugiens, Beneventum petere maluisset.

His ita compositis postquam Michael Græcorum imperator Bardam Cæsarem, Photii fautorem, suum, sicut perhibent, interitum machinantem peremit, Basilium collegam sibi adoptans imperatorem constituit: cumque novus imperator Basilius a catholicis, tanquam qui semper eis faverit, summo studio coleretur, Michael a spadonibus suis (Jubium à filii voluntate) peremptus est. Moxque Basilius rerum potitus, primo quidem non se fuisse conscium necis Michaelis, ut fertur, omnibus satisfecit. Tum vero secundum Romanæ Ecclesiæ constitutum pervasorem Photium pepulit, et Ignatium patriarcham, populo amittente, patriarchio restituit, ac ex utraque parte, Ignatii videlicet patriarchæ, Photique neophyti, legatos Romani per suum spatharium Basilium nomine destinavit, qui præsentem summo antistite alternatim confingerent, et justitia suffragante aut justificarent Photium, aut perpetuo condemnarent. Sed divino judicio disertissimam partem Photii pelagus sorbuit, et simplicissimam partem Ignatii cum legato imperiali salvam servavit. Nullusque ex neophyti parte nisi monachus, Methodius nomine, solus evasit. Qui postmodum neque Photium, pro cuius parte venerat, neque Ignatium, contra quem, sed neque universalis Ecclesiæ, ad quam venerat, jura suscipiens, tertio conventus, tertio perfidiae denotatus, semel anathematizatus abscessit.

At vero Basilius legatus imperatoris, et Joannes metropolita Cæsareæ Cappadociæ Nicolao fuerant destinati. Hinc sanctissimo papæ Adriano cum episcopis et proceribus in secretario sanctæ Mariæ Majoris juxta morem sanctæ sedis apostolicæ residenti se satis humiliter præsentarunt; dona et epistolas obtulerunt: quibus susceptis, sanctæ Romanæ Ecclesiæ, cujus conamine Constantinopolitana Ecclesia de schismate purgata surrexerat, multiplices gratias retulere, ac post innumera laudum præconia concordii voce dixere: Devotissimus filius vester imperator Basilius, et patriarcha munere vestro restitutus Ignatius, dum ecclesia Constantinopolitana per interventum vestrum invasorem Photium propulisset, in archivo ejus librum summa falsitate congestum contra ingenium sanctæ Romanæ Ecclesiæ, sanctissimique papæ Nicolai reperere. Quem bullatum quasi vere contagiosum a sua urbe penitus propulere, vobisque utpote summo capiti, cui Christus celo terraque solvendi atque ligandi potestatem tribuit, misere. Quem, precamur, suscipientes rimamini, et fraudulentiam quam insontibus Constantinopolitis noster versipellis Photius inferre potuit, ex eo quod in hanc sanctam Romanam Ecclesiam non habentem maculam neque rugam, aut aliquid hujusmodi, audacem linguam exacuit protus advertite. Et quid Ecclesiæ Dei de hoc latrocinio sit sentiendum, quod sub nomine synodi furtim ab eo confectum est, palam omnibus promulgatæ. Utrarumque partium consensum pontificem annuenti, Romanam contra sedem apostolicam, pontificemque ipsius, quia Photius vocem non habuit, sententiam forte præcipitare potuit, iudicium vero librare non potuit. Sed a sede apostolica bis iudicatus bisque damnatus est. Et quia viribus suis Photius confidens, in sanctissimum pontificem nostrum Nicolaum falsa garrere non timuit, os suum nimirum in cælum posuit, et linguam suam, ut terram pertransiret, exe-

ruit. Ideoque conciliabuli ipsius librum scrutandum admittimus, ut auctor illius et fabricator mendacii, et inventor perversorum dogmatum tertio iudicetur. Egressus metropolita librum exhibuit, et in terram præcipitavit, imprecando illi dicens: Tu maledictus Constantinopoli, sis Romæ iterum maledictus. Te minister Christi Nicolaus novus Petrus veritatis amator atrivit. Et spatarius calce suo, enseque librum percutiens, nihilominus ait: Credo in hoc opusculo diabolus habitat, quia per os complicitis sui Photii ea quæ per se dicere nequit, eruciat. Nam et subscriptionem Basilii nostri imperatoris post subscriptionem Michaelis, quem ebriosissimum subscribere noctu suavit, falsissime continet, quam ejus non esse restitutio Ignatii declaravit, et satisfactio nostra, si vobis placuerit, jurjurando firmavit. Neque enim unius semper catholici Basilii nomen potuit falso suis feratibus commentis inserere, qui mutato caractere potuit multorum absentium episcoporum nomina cum paucis complicitibus suis describere. Quorum videlicet episcoporum universitas tam immunis est hujus subscriptionis, quam tenoris ignara. Siquidem nullus Constantinopolitanorum, quando illud conciliabulum collectum fuisset (quia revera nec fuit) agnovit, sed quia Constantinopolim comprovinciales, veluti regiam civitatem, pro diversis negotiis instar istius urbis ascendunt, pervicacissimus Photius mendacium suum veritatis medicamento, sicut ei a primævo fuerat institutum, linivit. Dum in locum quorundam sanctissimorum episcoporum cives quidem aliquorum illorum, sed transfugas, ut fama vulgatum est, muneribus exæccatos, subscribere fecit. Inde est, quod subscriptionum istius videntur diversi characteres, et quidam eorum acutiori penna, quidam grossam, nonnulli vero decrepitem simulantes grossiori membranam inquinantes describunt, ut videlicet fraude præsentium, simplicitati absentium illudatur: et illud credat facilius universitas esse verissimum, quod dissimilibus litteris fecerit falsitas esse diversum. At vos illico subscriptionum quidem dissimilitudinem referentes characteres videditis. Fraudem vero, nisi Constantinopolim, ut omnis illa ecclesia deprecatur, miseritis, minime cognoscetis.

Tunc summus pontifex utriusque lingue peritis librum scrutandum per aliquot dies decrevit, et omnia quæ in eo continebantur coram synodo fideliter populari; quæ ubique omnia strenue perscrutata est. Nam venerabilis pontifex, annitente omni senatorio popularique conventu, apud beatissimum Petrum apostolum in defensionem suæ Ecclesiæ decessorisque sui sacrum concilium convocavit. Et primo quidem per legatos Constantinopoleos veritate huculenter audita, decessoris sui super hujusmodi litteras legens, sinistram ipsius famam purgavit. Deinde Photium cum conciliabulo complicitibusque suis tertio anathemate percussit. Ad extremum vero cæterorum subscriptionibus et sententiis roboratum, præ foribus graduum nefandi dogmatis librum cunctorum pedibus conculcatum exussit. Quem nimirum rogus, ut fomentum quoddam ignis excepit, et pene autem quam semiestum credi potuisset, cum magno foetore, piceoque colore consumpsit. Et cum forte focus inundatione pluvie naturaliter debuisset extinguui, et ad pluviam quasi ad guttas olei flamma convaluisset, et in laudes Dei, sanctissimique papæ Nicolai, simulque Adriani summi pontificis miraculi super tam Latinorum quam Græcorum corda resolvit. Post hæc cum epistolis decessoris sui, sicut ab eo fuerat ordinatum, Donatum episcopum Ostiensem, et Marinum diaconum Constantinopolim destinavit, deinde ejusdem epistolas suo tantum nomine titulas, et communitorium. Sed et Stephanum Nepesinum episcopum sociavit, eisque præcepit, ut omne scandalum Ecclesiæ Constantinopolitanæ solerter sopirent, consecratisque a Methodio et Ignatio sub satisfactione libelli, quem de scrinio susceperant, proprias

ecclēsiis redderent. Photianis vero sub eadem, ac districtiori satisfactione communicarent quidem, sed sacerdotum iudicium, usque ad sedis apostolicæ sententiam manente sanctissimi papæ Nicolai iudicio protelarent. Itaque multorum anfractu laboriosos circuitus penetrantes, tandem Christo præduces hesaloniceam veniunt, in quam Basilius imperator Eustachium spatharium candidatum cum suæ salutationis officio sanctæ Romanæ Ecclesiæ legatis obviam destinavit.

Qui eos admodum honorifice per contigua itinera loca ducens Sillambriam pervenerunt. Ubi a Sisinnio imperiali protospathario, et Theognisto patriarchali hegumeno, qui Romæ apud sanctissimum papam Nicolaum pro restituendo Ignatio sedulus intercessor exstiterat, cum quadraginta equis de stabulo imperiali, et totius mensæ argenteo apparatu, officialibusque, qui sibi ad omnem libitum famularentur, sunt excepti, ad Castrum rotundum, in quo est ecclesia miræ magnitudinis sancti evangelistæ Joannis nomine dicata, favore Augustali Sabbato mansionem suscipiunt. Et Dominica, quæ quinta decima dies Septembris erat, indictione tertia, singulos equos cum sellis aureis devotione imperatoria capientes, obviam omnibus scholis, videlicet spathariorum, candidatorum, strategorum, mandatorum, cæterorumque palatinorum ordinum, cum omnibus clericorum planetatis ordinibus ad portam Auream veniunt. Ibi a Paulo librorum custode, et Joseph vasorum custode, simulque Basilio sacellario, ecclesiasticis induti vestibus salutati cum syncellis patriarchæ Constantinopoleos solemniter præceduntur, et ab omni populo cum cereis et lampadibus prosequuntur. Sicque ad Irenes palatium descendentes, in domum, quæ dicitur Magnaura, a Joanne a secretis, spatharioque candidato, et Stratego spatharii candidato, qui subadministrationis gratia deputati fuerant, laudabiliter suscipiuntur, per quos imperialia mandata suscipiunt devotissime procul dubio suggesta, ne forte moleste ducerent, quod imperiali natalitio imminente, in crastinum suscipi non valerent. Quo feliciter celebrato, misit imperator in occursum ipsorum omnes ordines palatinos. Quibus præcedentibus ante imperatorem in chrysothriclinio sibi continuo assurgentem salutabundi conveniunt, apostolicas epistolas imperatori offerunt: quas imperator per semet suscipiens osculatur. De statu Romanæ Ecclesiæ, et salute domni Adriani summi pontificis, deque omni ecclesiasticorum, senatoriorumque ordine ordinabiliter perscrutat, legatosque amabiliter osculatus, Ignatio patriarchæ jussionem apostolicam perlaturus absolvit.

Qui sequenti die ad imperatorem redeunt, a quo taliter alloquuntur: Sanctæ Constantinopolitanæ Ecclesiæ per ambitionem pervicicissimi Photii diversis schismaticorum fluctibus laceratæ sancta omnium Ecclesiarum Dei mater Ecclesia Romana, sanctissimi domini et universalis papæ Nicolai (sicut ex eis litteris, quarum auctoritate præsens pater noster Ignatius, qui violenter fuerat a Photianis expulsus, sedi propriæ nuper, juvante Domino, restitutus est, potest luculeter intelligi) fida provisione consuluit. Quapropter nos cum omnibus Orientalibus patriarchis, metropolitans, atque episcopis, censuram sanctæ matris nostræ Romanæ Ecclesiæ per biennium præstolantes, propter Deum petimus, ut Dei negotium viriliter peragatur, et tandem aliquando auctoritate vestri sacri collegii tam pestiferæ Photianæ tergiversationis scandala propellantur; quatenus unitas et tranquillitas optatæ diutius juxta decretum sanctissimi papæ Nicolai restaurentur. Legati sanctæ sedis apostolicæ responderunt: Et nos ideo venimus; ideo missi sumus: sed neminem orientalium vestrorum nunquam in nostram synodum suscipere possumus, nisi oblato libello, cujus formam de scrinio sanctæ sedis apostolicæ sumpsimus, nobis fuerit

A satisfactum. Imperator et patriarcha dixerunt: Quia novum hoc et inauditum de libello proferendo asseritis, necesse est ut tenoris illius formam videamus. Nec mora, libelli forma prolata est, et de Latino in Græcum conversa omnium notitiæ declaratur. Quorum quidam libellum proferentes in sancta synodo resederunt: proferre nolentes extra synodum inglorii relictis sunt, sed diem fervore sancti Spiritus temperati, præmissa libelli satisfactione ad unitatem sacre synodi reversi sunt. In hanc synodum Photius, ille pervasor, de multis criminibus perpetratis rationem redditurus adducitur. Omnes epistolæ sanctæ Romanæ Ecclesiæ contra eum prolatae leguntur. Et depositionis ac anathematis sententia dudum apostolica sede prolata, in eum ab omnibus identidem jaculatur, inque ipsius conspectu nefandissimi conciliabuli profanata volumina, quibus contra sanctissimum papam Nicolaum susurra fauce latraverat, igne combusta, veritatis, innocentiaque lampas emicuit. Qui laqueum, quem olim alteri paraverat glorificandus, nunc rationis virtute ad extremam taciturnitatis inertiam devolutus intravit; et apertum sibi communionis ostium, qui sub satisfactione libelli suscipiendus admonebatur, quasi cæcus in meridie declinavit. Denique gestis salubriter omnibus, quæ in decem sessionibus synodi textus complectitur, legati sanctæ Romanæ Ecclesiæ textum synodi, ne quid Græca levitas falsum in eam congesserit, Anastasio sanctæ sedis apostolicæ bibliothecario (qui tunc temporis pro causa Ludovici serenissimi nostri Augusti cum Suppone archiministro post eos Constantinopolim, divina ut creditur dispensatione, pervenerat) subtiliter inquirendum, antequam subscribant, committunt. A quo, quia in utrisque linguis eloquentissimus existerat, studiosissime perscrutatus, omne quod ad laudem serenissimi nostri Cæsaris sanctissimus domnus Adrianus pontifex in epistola sui decessoris Arsenio episcopo imminente adjecerat, rescacatum invenit.

C Quapropter epistolam sedis apostolicæ, fraudulenter corrosam summis clamoribus conqueruntur, fatentes se nullo modo synodalibus actionibus subscripturos, nisi totius epistolæ integritas gestis synodis jungeretur. Hoc modo Romanis certantibus, Græcis vero, non esse in synodo de laude imperatoris, sed de solius Dei tractandum altissime respondentibus, nomenque imperialis nostro Cæsari penitus invidentibus; tandem ad hoc usque perventum est, ut interposita conditione voluntatis apostolicæ diffinitis sententiis minus finite subscriberent, ita legentes: Ego ille vices agens domini mei sanctissimi et universalis Adriani papæ in hac sancta synodo presidens usque ad voluntatem ejusdem eximii præsulis, ad omnia, ut superius legitur, consensi, et manu propria subscripsi.

D His expletis, quidam Græcorum imperatorem conveniunt, et Constantinopolitanam Ecclesiam per oblatos libellos, in potestatem Romanam redactam flebiliter conqueruntur, et dubitate subscriptionum, omnia quæ in synodo decreta fuerant, revolvenda, cunctaque recidivis erroribus confundenda fatentur: et nisi libellos reciperent, libertatem pristinam se non posse recipere fingunt. Et illico quidam libellorum a custodibus, quoniam excellentiorum episcoporum libellos legati sanctæ Romanæ Ecclesiæ, futurorum præscii, prorsus occuluerant, defraudantur. Ac per hoc incredibiliter consternati ipsi legati, Supponis archiministri, et Anastasii disertissimi sanctæ sedis apostolicæ bibliothecarii fidelissimis auxiliis inniuntur. Quibus diverso modo non sine magno labore periculis imminentibus, libellos quidem vix tandem recipiunt: sed imperatoris iram pro nimia suæ distinctione fidei vehementer incurrunt.

Igitur post diem tertium, quo sacratissima synodus cum suis scriptionibus omnino in codice consummata, retractaque est ad omnem elegantiam in ec-

clesia sanctæ Sophiæ fuerat, ab imperatore in domo, quam cum vicariis patriarcharum, videlicet Alexandrino, Antiocheno, et Hierosolymitano, simulque patriarcha Ignatio, qui cum aliquibus ibi residebat, callide convocati sedere iubentur, et quod principes Bulgarorum eis litteras, et dona per Petrum, aliosque direxerint, audiunt.

Quorum legationem imperatore potissimum anuente suscipiunt, sicque post salutationem Petrus Bulgarorum legatus exorditur : Domnus Michael princeps Bulgaricus audiens quod pro utilitate sanctæ Dei Ecclesiæ ex diversis partibus auctoritate sedis apostolicæ conueneritis, gratanter accepit, vobisque, qui ex sede apostolica missi estis, quia in vestro transitu vestris eum litteris visitare dignati estis, multiplices gratias agit. Legati sanctæ Romanæ Ecclesiæ responderunt : Nos quia vos filios sanctæ Romanæ Ecclesiæ novimus, insalutatos vos præterire neque debuimus, neque volumus : quos nimirum sancta sedes apostolica ut propria membra complectitur.

Bulgarorum legati dixerunt : Usque hodie pagani fuimus, et nuper ad gratiam Christianitatis accessimus : ideoque, ne in aliquo errare videamur, cui Ecclesiæ subdi debeamus, a vobis, qui vices summorum patriarcharum geritis, nosse desideramus. Legati sanctæ Romanæ Ecclesiæ responderunt : Sanctæ Romanæ Ecclesiæ, cui per te, o Petre, tuus senior et beato apostolorum principi Petro cum omni gentis suæ populo se tradidit, a cuius successore, videlicet egregio papa Nicolao, et præcepta vivendi, et episcopos ac presbyteros suscipere meruit : vos et pertinuisse et pertinere debere etiam in monstratis, quod postulatos, nostros sacerdotes et suscepistis, et hactenus veneratione congrua retinetis.

Bulgarorum legati dixerunt : A sancta Romana Ecclesia sacerdotes nos petiisse et suscepisse, et hactenus habere nos confitemur, et eis in omnibus obedire decernimus ; verum utrum Romanæ an Constantinopolitanæ Ecclesiæ rationabilius subdi debeamus, cum his patriarcharum vicariis definite. Legati sanctæ Romanæ Ecclesiæ responderunt : Propter quæ nos sanctæ sedes apostolica cum orientalibus diffinienda mandaverat, Domino iuvante, finivimus ; de causa autem vestra non secus quam diffinita est definienda, quia nihil in mandatis accepimus, nihil vel diffinimus, vel in præjudicium sanctæ Romanæ Ecclesiæ diffiniendum censemus. Quinimo, quia omnis vestra patria nostris sacerdotibus ubique plena est, nulli vos nisi sanctæ Romanæ Ecclesiæ pertinere debere, diffinitiva sententia, quantum ex nobis est, promulgamus.

Vicarii orientalium patriarcharum Bulgaris dixerunt : Quando vos illam patriam cepistis, cujus potestati subdita erat, et utrum Latinos, an Græcos sacerdotes habuerit, dicite ? Legati Bulgarorum dixerunt : Nos illam patriam a Græcorum potestate armis vicimus, in qua non Latinos, sed Græcos sacerdotes reperimus. Vicarii orientalium responderunt : Si Græcos sacerdotes ibi reperistis, manifestum est, quia ex ordinatione Constantinopoleos illa patria fuit. Legati sanctæ Romanæ Ecclesiæ responderunt : A Græcis sacerdotibus argumentum sumere non debetis : quia linguarum diversitas ecclesiasticum ordinem non confundit. Nam sedes apostolica, cum ipsa Latina sit, in multis tamen locis pro ratione patriæ Græcos sacerdotes et semper et nunc usque constituit, privilegii sui detrimenta sentire nec debet, nec debuit.

Vicarii orientalium patriarcharum dixerunt : Etiam si Græcorum presbyterorum ordinationem vestri juris fuisse doceatis ; illam tamen patriam Græcorum regno pertinuisse nunquam negare poteritis. Legati sanctæ Romanæ Ecclesiæ responderunt : Sicut Bulgariæ nobis diverso modo pertinere ordi-

nationem nos dicentes mendacium non loquimur, ita nimirum eandem Bulgariam ex Græcorum regno fuisse nunquam negamus. Sed intueri vos decet, quia aliud ordinant jura sedium, aliud patiuntur divisiones regnorum. Nos de divisione regnorum non agimus, sed de jure sedium loquimur.

Vicarii orientalium patriarcharum dixerunt : Illud quod vobis diverso modo Bulgariam pertinere dicitis, addiscere volumus. Legati sanctæ Romanæ Ecclesiæ responderunt : Sedes apostolica, juxta quod decretalibus sanctissimorum Romanorum præsulum doceri poteritis, utramque Epirum, novam videlicet, veteremque, totamque Thessaliam, atque Dardaniam, in qua et Dardania civitas hodie demonstratur, cujus nunc patria ab his Bulgaris Bulgaria nuncupatur, antiquitus canonicè ordinavit, et obtinuit. Ac per hoc ordinationem, quam tunc paganorum Bulgarorum irruptione amiserat, non a Constantinopolitana Ecclesia, ut modo fingitur, abstulit, sed ab his factis modo Christianis recepit. Secundo modo, quia Bulgari, qui jure gentili sibi patriam subjugantes, ecce per tot annos retinent quod ceperunt, sedis apostolicæ semet (ut superius diximus) patrocinio ordinationique specialiter committentes, nobis debent nec immerito subijci, quos ultronea voluntate magistros elegere. Tertio modo, quia eosdem Bulgaros sancta sedes apostolica, jussu quondam sanctissimi papæ domini Nicolai, tam per aliquos nostrum qui hic sumus, illic multas ecclesias dedicantes, sacerdotes creavimus, quam per Paulum, Dominicum, Leopardum, ac Formosum venerabiles episcopos, sed et Grimoaldum coepiscopum nostrum, quem hactenus isti Bulgari cum multis nostris sacerdotibus in conspectu nostro habere se fassi sunt, a diversis erroribus ad catholicæ fidei veritatem multo sudore, Christi gratia præduce, transferens, ecce ultra triennium tenuit, tenet, ordinat, ac disponit. Ideoque consequens non est, ut sine conscientia Romani summi pontificis Ecclesia Romana, de quibus præsentia vestra cernitur, spoliatur.

Vicarii Orientalium patriarcharum dixerunt : At quem istorum modorum modo dispensare velitis, edicite. Legati sanctæ Romanæ Ecclesiæ responderunt : Sancta sedes apostolica vos, quia revera inferiores estis, super sua causa iudices nec elegit, nec per nos eligit, utpote quæ de omni Ecclesia sola specialiter fas habeat judicandi : sed neque nobis de hac causa sententiam proferre commisit. Quapropter quod ab ea faciendum non accepimus, ejus cognitionis iudicio quæ librorum multiplicitate ad defensionem sui multa proferre prævalet, ex integro reservamus ; a qua omnis vestra sententia tanta facilitate despiciatur, quanta levitate profertur.

Vicarii Orientalium patriarcharum dixerunt : Satis indecens est, ut vos, qui Græcorum imperium detrectantes, Francorum foederibus inhereretis, in regno nostri principis ordinandi jura seretis. Quapropter Bulgariam patriam, quam ex Græcorum potestate dudum fuisse, et Græcos sacerdotes habuisse comperimus, sanctæ Ecclesiæ Constantinopolitanæ, a qua per paganismum recesserat, nunc per Christianismum restitui judicamus. Legati sanctæ Romanæ Ecclesiæ reclamantes dixerunt : Sententiam quam non electi, neque admissi, sive tumore, seu gratis, vel quidquid illud est, modo præcipitatis potius quam protulistis, auctoritate sancti Spiritus usque ad diffinitionem sanctæ sedis apostolicæ omnino rescindimus, ita ut nullo modo vel nomen habere sententiæ mereatur. Teque adjuramus, patriarcha Ignati, auctoritate sanctorum apostolorum principum coram Deo, suisque angelis, omnibusque præsentibus contestamur, ut secundum hanc epistolam sanctissimi restitutoris tui domini Adriani summi pontificis, quam tibi ecce offerimus, industria tua ab omni Bulgaria ordinatione immunem te, nullum tuorum illic mittendo, custodias, ne sancta sedes apo-

stolica, quæ tibi tua restituit, per te sua perdere videatur, quin potius, si, quod non credimus, justam te habere querimoniam æstimas, sanctæ Romanæ Ecclesiæ restituitrici tuæ solemniter suggerere non omittas.

Tunc patriarcha Ignatius, apostolicam epistolam suscipiens, licet magnopere admonitus eam legere distulisset, respondit: Absit a me, ut ego his præsumptionibus contra decorem sanctæ sedis apostolicæ implicet, qui nec ita juveniliter ago, ut mihi subripi valeat, nec ita seniliter deliro, ut quod in aliis reprehendere debeo ipse committam. Hoc sine collocutio illa finita est.

Sed imperialis commotio, licet spem fronte famularet, augmentum suscepit. Legatos tamen sanctæ Romanæ Ecclesiæ ad prandium convocans donis optimis decoravit, eosque Theodosio spathario, non ea qua congruebat sollicitudine, deducendi gratia commendavit, Acodyrcharium usque perducti, neligenterque sine ulla provisione dimissi. Post dies aliquot navigantes, in Sclavorum deducti manus, proli dolor! inciderunt, bonisque omnibus, ac authentico, in quo subscriptiones omnium fuerant, exemplari denudati sunt, ipsique capite plexi fuissent, nisi ab his qui ex illis aufugerant, sibi timuissent. Tandem apostolicis imperialibusque litteris ab exsilio liberati, et undecimo Kalendarum Januariarum die, indictione quarta, Romam reversi, omnia quæ superius diximus coram sanctissimo summo pontifice ac proceribus retulerunt, nihilque aliud scripturarum, quam librum actionis Ignatii, et libellos quos a Sclavis receperant, et reliquos libellos quos Supponi archiministro, et Anastasio prudentissimo bibliothecario sanctæ sedis apostolicæ (cujus præsentia [forte, præsentis] sollicitudine exemplar amissæ synodi, quod sibi scribendum impetraverat, Ecclesia Romana suscepit) dudum Constantinopoli commendaverant, ostendere potuerunt.

Superiore tempore Formosus Portuensis et Paulus Populoniensis venerabiles episcopi, qui cum cæteris jussu sanctissimi papæ Nicolai causa prædicationis destinati fuerant, remeantes de Christianitate Bulgarorum, ac omnimoda subjectione, qua specialiter sanctæ Romanæ Ecclesiæ devotissima colla submiserant, sedem apostolicam recrearunt, et Michaeli Bulgarici regis legatum, Petrum nomine, summo pontifici præsentarunt. Qui legatus cum donis regali-

bus regias quoque litteras obtulit, summum præsullem summopere deprecantes, ut aut Marinum sibi bene compertum diaconum archiepiscopum consecratum remitteret, aut aliquem ex cardinalibus duntaxat suæ ecclesiæ virum sapientia, persona, vitæ archiepiscopatu dignissimum Bulgaris eligendum dirigeret, quem post approbationem eorundem, de novo remeantem archiepiscopali ministerio sublimaret. Sed Marino Constantinopolitanum missaticum devotissime, ut diximus, sortito, summus pontifex Silvestrum quemdam Bulgaris eligendum direxit, quem cum Leopardo Anconitano, et Dominico Tarvisiensi episcopis, simul et litteras pro archiepiscopo aut Formoso Portuensi episcopo remittendo importunissime deprecantes remittentibus Bulgaris magna sub velocitate recepit. Quibus inter nonnulla rescripsit, ut quemcunque nominatim devotio regalis exprimeret, eum sine dubio pontificalis provisio Bulgaris archiepiscopum commodaret. At vero Bulgarorum rex expectationum moras diutius ferre non valens, ad Græcorum imperatorem, natorum Theodoræ occasione alterna regna sibi alternatim rapere machinantium, adductus, eundem Petrum, quem a Roma sine desiderio sui effectu sero receperat, cum aliis e latere suo Constantinopolim, requisitionis gratia cui potissimum Bulgaria pertinere deberet, emisit, ibique a legatis nostris, quod juri Romano pertinerent, sunt convicti; at postmodum per Orientales Constantinopolitanosque donis ac promissionibus persuasi Græcos sacerdotes, juxta quod Grimoaldus episcopus, qui ab his se repulsum fatetur, suscipientes nostros ejiciunt, et per eundem Grimoaldum episcopum, quia sine conscientia sedis apostolicæ, commissum sibi prædicationis officium deserens, Romam ditissimus remeavit, magnum epistolæ volumen frivolis allegationibus tanquam sub prætextu deliberatæ sententiæ synodo præsentium implicatum apostolicæ sedi super excusatione sua remisit. In quo facto quia episcopus a Bulgaris expulsum epistola tacente se asserit, et presbyteri non se pulsos a Græcis, vel Bulgaris, sed ab episcopo circumventos, profecto dubium, quin mutæ subsit proditionis imago, donec Christus renum rimator et cordium, in suorum servorum examine hanc in lucem protulerit, non videtur.

(Videntur aliqua deesse sub finem.)